

S Ladislavem Kubešem a Milanem Černohouzem o české lidovce

»Já mám, já mám tě rád a nastokrát, chtěl bych to vyzpívat...« zasnívají slova refrénu valčíku Nastokrát a celý sál nejprve ztichne a pak se přidává jeden zpěvák ke druhému, až zpívají zpěváci i posluchači. A nikdo v tu chvíli nepátrá po tom, zda umí zpívat a má hudební sluch.

V takové atmosféře se prostě nedá sedět potichu... A je jedno, jestli dechová kapela **Veselka Ladislava Kubeše** junióra koncertuje v Soběslavi, v Plzni nebo třeba v Hořovicích.

»Víte, právě ta spontánní atmosféra je to, co nás na české lidovce láká,« říká kapelník **L. Kubeš** o přestávce jednoho z koncertů. »I když příznívám, že je to trochu paradox. Ta písnička Nastokrát je pěkně stará, rozjela se po světě v roce 1955 a pochází z Chile. Básník a herec Miloš Čepelka k ní napsal text, udělali jsme aranžmá pro dechovku a dnes

se na konzervatoři nenašlo místo, byl nakonec rád, když se dostal do Vojenské hudební školy v Roudnici nad Labem. Hlavním nástrojem byl kontrabas, druhým tuba. Jako jeden z nejlepších absolventů získal první angažmá v Ústřední hudbě ČSLA. Ale vojenský život nebyl pro mladého Kubeše zrovna lákavý. Šel, jak se říká, z průšvihů do průšvihů, až se rozhodl, že opustí vojenské řady. »Za odměnu« byl přemístěn do Tábora, kde hrál na tubu v posádkové hudbě. Přesto však dále toužil po tom, že bude hrát vážnou muziku. Dnes už s úsměvem vzpomíná, jak

Veselku. »Nebylo to jednoduché. Začínali jsme v době, kdy všechny studia všech hudebních vydavatelství blokovala Slabáková Moravan-ka, která jako něco nového vyrazila raketovým způsobem do světa. Potřebovali jsme novou tvář, ale zároveň aspoň trochu známou. Vzpomněl jsem si na výtečného zpěváka **Milana Černohouze**. Bigbeatové začátky, pětadvacet let swingové kariéry v orchestru Gustava Broma v Brně, to byla pro mě záruka úspěchu...«

»Tak moment,« vmísil se do hovoru dosud mlčící zpěvák a jeho oči mu laškovně zasvítily. »Jestli se nepletu, tak to bylo trochu jinak. Tehdy za mnou přišly Vlasta Kahovcová s Vendulou Prágrovou a řekly něco v tom smyslu, abych se už konečně podíval do své občanky, uvědomil

dovky se všichni tehdejší kritici a odborníci dívali přes prsty. Žádné rozsekané frázování, jak činili uznávaní zpěváci lidovky. Jeho styl působil jako přirozeně plynoucí vyprávění, jako pohlázení po duši.

»No vidíte, tehdy byli všichni proti, a dnes ho zase všichni kopírují, protože čas ukázal, že lidé, kterým je lidovka určena, dali právě tomuto stylu jasně přednost. A ještě něco – Milan je rodilý Koliňák, mládí strávil v Liberci, pětadvacet let v Brně a nakonec nazpíval ty nejkrásnější jihočeské písničky.«

Potom se L. Kubeš usmál a začal trochu z jiného soudku. »Nemyslete si, že miluju jenom dechovku. Mám rád každou dobrou muziku, ať už jde o swing, nebo třeba o folk. A právě proto jsem chtěl doma učinit malý experiment. Svě šestileté vnučce, která dost poslouchala na svém malém přehrávači skladby naší kapely, jsem jednou nahrál na kazetu taky nějaké modernější kousky z oblasti popu a rocku. Říkal jsem si, je mladá, ať pozná i jiné žánry. Netvářila se zrovna nadšeně a nakonec tam tuhle kazetu nechala ležet a odnesla si stejně Veselku. Asi je to někde v ní... Přestal jsem ji přesvědčovat. Nakonec jsem si uvědomil, že je to stejně jako u dospělých. Na plesech a tancovačkách se hraje pop i dechovka. A když přijde kolem půlnoci ta správná nálada, už se nezastavíme a všichni chtějí jenom valčíky a polky. A když končí bál a lidi se rozcházejí, většinou zpívají Až ráno, až ráno, až bude bílý den, dřív domů nepůjdem, až všechno vypijem...«

Na závěr se L. Kubeš s M. Černohouzem shodli na jedné zásadě – na českou lidovku se nesmí vědecky. A takové snahy byly, například v padesátých letech. Jenomže čisté kompoziční postupy rozhodně a na štěstí nepřinesly úspěch, ba naopak. Nikdo to nechtěl poslouchat. Dechovka je tak trochu inzitivním uměním, a proto je tak blízká obyčejným lidem, kteří si chtějí při jejím poslechu odpočinout, zatančit a zazpívat. Jednoduché, ale chytlavé melodie a srozumitelné texty blížící se k lidové poezii, to jsou její základní aktiva. »A tohle si všechno uvědomíte, když přijedete na zájezd třeba do Ameriky a z rozhlasu uslyšíte hrát naše české písničky, to je potom člověku opravdu příjemně u srdce...«

Text a foto
Jindřich KAŠÁK

Na snímku zleva zpěvák M. Černohouz, skladatel L. Kubeš otec, kapelník L. Kubeš syn.

nikdo nebude pochybovat o tom, že takhle písnička je naše. To máte to samé, jako za války Vejvodova Škoda lásky – všichni ji považovali za svou. Tak to má být, vyhrávat by měla vždy jen dobrá muzika.«

Cesta L. Kubeše k dechovce byla dlouhá, přestože jeho otec je známým hudebním skladatelem, který obdařil českou lidovku řadou krásných kousků. Jak dnes sám kapelník tvrdí, začal si s dechovkou vlastně z nouze... Ale od začátku. Protože

si přivydělával o sobotách a nedělích v hotelu Tichý, vzpomíná na hraní na svatbách i na pohřbech, na roční působení v Pražském symfonickém orchestru FOK, na ne zrovna vydařené začátky Velkopopovické kozlovky... Až se na něj usmálo sluníčko a trocha štěstí přišla v létě 1980, kdy uspěl v konkursu, a od té doby hraje v orchestru opery Národního divadla v Praze.

A druhé sluníčko potkal L. Kubeš, když sháněl zpěváka pro svou

si, kolik mi je, a šel s nima zpívat do Veselky. Bylo rozhodnuto. Džezu jsem sice zůstal věrný, ale dechovka si mě postupně získala.«

Kapelník Kubeš se usmál a dodal: »Tady to vidíte, s vynikajícím zpěvákem jsme získali do souboru i dobrou duši, která nemá k legraci nikdy daleko, a to je k nezaplacení.«

Když Veselka začala pracovat v nové sestavě, Milanu Černohouzovi nikdo nevěřil a na jeho novátorské pojetí interpretace české li-